

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Vaardagen

Citation: Larsen, Thøger: "Vaardagen", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 77.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid63764.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Vaardagen

Til Side er nu strøgen
Skydækkets Gyldenkjol
og Jordens Krop lagt nøgen
for Dagens vilde Sol.

I heftig Glans og Skygge
om Solen tykt sig vælter
78 de svære Bølgerygge
af Ild og alt, som smelter.

Vor Jord i nøgen Rundhed
undfanger Nytids Grøde,
imens den muldne Sundhed
fordøjer alt, som døde.

Som Sang og dybe Drømme
af Lyst, kun Sol kan lindre,
gaar Magnetismens Strømme
igennem Klodens Indre.

Helt ned i Urtids Krypter
naar Nuets Lykkevover
til Mineralers Dybder,
hvor Brontosaurus sover.

Et hedt og heftigt Jordgys,
et Bjærg, hvis Lava flyder,
en Glorie af Nordlys
om Isens Ørkendyder -

Det er jo Livets Floder,
som syder, svulmer, klemmer
i Eva, Dyrets Moder,
der nyder og fornemmer.

Hun, som i glemte Tide
i Himlens aabne Rum
sprang ud af Adams Side,
af Solens hede Slum.

O Moder Jord, hvis Bølger
blev kolde, trods din Jagen!
Dig Maaneliget følger,
en dunkel Sten i Dagen.

79

Men al din Ve du glemmer
i disse Timers Ild,
og alle Sjæles Stemmer
skaar ud i Lovsang vild.

Fra Luften daler Lyden
om Mænd, der Mulden harver,
og mod Befrugtningsfryden
skaar Følelser og Farver.

Hvad er nu tusind Mile?
Hvad er nu tusind Aar?
O Menneske, du smile
de Døgne, du har Vaar!

